

Semínko

Slovo ... Co to vlastně je? Sloučené úseky hlásek? Zvukový projev? Byly by to jen hlásky létající ve větru bez cíle jako chmýří pampelišek. Aby tedy nabyly svůj význam, je třeba ty slabiky pospojovat tak, aby dávaly slova a ty slova tak, aby dávaly věty a ty zase, aby dávaly sdělení. Ale tím svůj význam ještě nezískají. Je třeba jim najít svůj účel. Dokud nemají svého adresáta, zemi, ve které by vyklíčily, jakoby nebyly. Slova tedy nejsou jen kombinace zvuků, je to jakási síla, nasměrovaná energie.

Když už tedy víme, jaká je podstata slov, ještě je třeba zjistit, jak může jejich energie proudit. Vrátime-li se k tomu chmýří- ono už teď má svůj cíl- hledá půdu, ve které by se mohlo usadit. Ale k tomu, aby mohlo začít klíčit, je potřeba splnit několik podmínek. Nezáleží jen na tom semínku, nýbrž také na příjemci. Potencionální rostlina se neobejde bez dolíčku v půdě a vody s minerály v něm. Slova jsou jakési kódy nesoucí významy. To semínko je zakódováno pampeliškou k růstu, ale růst nebude, pokud nenajde půdu, která bude rozumět jeho kódu a dá mu potřebné živiny.

Obdobně se to dá vyjádřit i na moderních technologiích. Náš mozek funguje podobně jako počítač. Každý člověk jinak chápe pojmy a má pro ně své kódy. Když komunikuje, přenáší tím informace na usb Flash disk a ten předává příjemci. Jenže každý počítač na světě má diametrálně odlišný systém, je jinak naprogramovaný. Aby příjemce obsahu z paměťového přenašeče rozuměl, převede si ho do vlastního kódu, aby ho vůbec mohl integrovat do svého systému. Navíc může během přenosu dojít k informačnímu šumu (zafoukání větru) a ubohé semínko se už nikdy nedostane do své vysněné země. Komunikace je tedy jednoduchá svým principem, ale spleť v používání.

A jak se slova mohou použít? Můžeme jimi předávat informace, bavit, nebo také přesvědčovat. Téma Síla slov vyloženě asociuje persuasivní funkci řeči. Hned si představím rétorické mistry, kteří dokázali ovlivnit masy lidí- Hitler, Mussolini, Churchill...či řečníky z antiky- Platona, Aristotela, Protágora. Obecně řečnické umění ve vrcholné antice získalo nový rozměr. Za vývoj rétoriky vděčíme Sofistům, potulným učitelům moudrosti. Říká se o nich, že s filosofií zacházeli jako se služkou, protože si nechávali platit za to, že přesvědčili žáky, že mají pravdu. Odtud se jmenují řečnické

kličky sofismata. V jejich případě forma slov zvítězila nad obsahem. Našli skulinu ve verbálních „systémech“ lidí a využili toho. Takto slovy můžeme získat převahu nad ostatními a přemoci je. A budeme pak silní? Velký mistr Lao-c' by namítl:

Moudrý, kdo rozumí druhým
osvícený, kdo rozumí sobě
kdo druhé přemáhá, je silný
kdo sebe přemáhá je mocný

Síla tedy není o tom, jak dokážeme přesvědčit druhé. Je uvnitř nás. Jestli chceme, aby naše slova byla silná, měli bychom soustředit pozornost na naše vnitřní pochody. Vždyť jak může jeden silnými slovy přemoci jiného, když se sám nepřemůže? Nemá silná vnitřní slova, která by mu propůjčovala vůli. Napřed je třeba porozumět svým slovům, až pak pochopím slova těch druhých, jejich přání a způsob uvažování. A když pochopím své jednání, svá slova, mohu je začít používat tak, abych se stal silným.

A k čemu mi bude, že porozumím svým vlastním slovům? Celý náš svět je složen ze slov. Od té doby, co jsme se naučili mluvit, myslíme ve slovech. Nejprve jsme začali pojmenovávat jednotlivé věci kolem nás, dokud se celý svět nestal popsatelným. Naše vůle, postoje, názory, sny, myšlení...všechno to jsou slova. A každý člověk má ten svůj svět úplně jiný. Taky protože používá jiná slova.

Kdyby naše mozky opravdu byly systémy a slova kódy, naše smýšlení o světě a o sobě samých by bylo naprogramováno slovy. Když si řeknu: „Jsem na světě ráda“, opravdu se tak začnu cítit.

Podobně to funguje i opačně. Negativismus má snad největší dopad na svého autora a jeho vnímání sebe sama. Můžete to třeba vidět u obranných vět typu: „Já to nezvládnou.“ Sebenaplňující předpověď zaručí, že tomu tak nakonec opravdu bude.

Psychosomaticky si dokonce můžu přivodit i vážnou nemoc. Při větě „Dělá se mi z toho špatně.“ mi může opravdu být zle.

Osudový důsledek podobných afirmací se jeví jako kouzlo. Pro někoho to může být schválnost Vesmíru, který jen plní to, co od něj bylo žádáno. Nebo za to všechno může nevědomí. Ať už je to jakkoli, měli bychom si dávat pozor jakými slovy se "programujeme".

Každé z těch miniaturních poletujících semínek v sobě nese potenciál. Je jen na nás, co zasejeme. Ze stovky slov, které denně používáme, mohou vyrůst pampelišky, nebo také obrovské silné platany.